

Pán přijde včas

Dívám se každý den,
jak zraje pšeničné pole.
Jak v letním žáru se
ve vánku vlní
zrající obilí.

Dívám se na tu nádheru,
jak každým dnem
se klasy více k zemi sklání,
a obilí svou zralostí už voní.
Ó, voní!

Zlaté klasy svou tíhou
se k zemi ohýbají.
Jeden o druhý se opírají,
a do běla až vyzrávají.

Slunce pálí,
větřík fouká,
znenadání z jasné oblohy
se černé mračno na zem kouká.

Hromy burácí
a blesky bijí,
jeden s druhým se míjí.

Co bude s lánem
zralé pšenice?
Snad ji ty kroupy
nevybijí?

Bouře ta ustala.
Pšenice ohnutá k zemi
znovu povstala.

Ještě bělejší,
ještě plnější,
ještě zralejší.
Kdy přijde pole Pán
sklidit ten zlatý lán?
Kdy přijde?

Kdy bude ta chvíle - nevím.
Jen jedno jistě vím!
Už přijde brzy.

Pán přijde včas!
Na zmar nezanechá
ani jedno zrnko,
ani jeden klas.

Kdy přijde Pán?
Tak ptá se církev,
zrající jak zrno obilné.

Už přijde brzy!
To jistě vím!
Možná,
že jen krátkou chvíli,
než já a ty se sluncem,
větrem a bouří,
více vybělím,
dozrají a naplním,
jak obtěžkaný, zralý klas.

Pán přijde brzo!
Přijde včas!

Ted' ještě chvíli vytrvej!
Druh druha podpírej,
jak stéblo klas.

Jen aby zralý byl tvůj klas,
plný, bouří,
sluncem a větrem vybělený!

Pán přijde včas!